

Arrest

nr. 134 568 van 3 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 11 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 20 januari 2012 een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 11 juli 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen. Dit zijn de bestreden beslissingen:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor SCDV die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur 07.07.2014 in gesloten omslag).

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)...”

En

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de materiële motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing stelt het volgende: (...). In de bestreden beslissing verwijst men naar twee documenten, één document uit de MedCOI-databank met algemene landeninformatie en een document BMA 3871 om aan te tonen dat de behandeling beschikbaar is in Angola. Verder in de bestreden beslissing oordeelt de DVZ-arts dat er geen actuele strikte medische contra-indicatie is om te reizen. Tenslotte oordeelt de DVZ-arts dat er geen schending van artikel 3 EVRM is als de medicatie aanwezig is. Het feit dat deze moeilijk kan verkregen worden is geen reden om te besluiten tot een schending is van artikel 3 EVRM. Eerste onderdeel

In de bestreden beslissing en meer bepaald in het advies van de DVZ arts wordt gesteld dat er recent geen hospitalisaties, geen verwikkelingen, noch opstoten zijn geweest. Dit is manifest onjuist. Verzoekster verwijst hiervoor naar de verschillende medische attesten van Dr. B:

Attest van 16 juli 2012:

o feb 2011 opname ivm gegeneraliseerd symmetrische clonieën

o mei 2011 opname ivm sikkelcrise

Attest van 28 september 2012

o aug 2011 opname ivm sikkelcrise

Attest van 10 januari 2013

o 17 december 2012 opname, daghospitaal voor bloedtransfusie

Attest van 18 februari 2014

o April 2013 opname ivm sikkelcrise

Uit deze medische attesten blijkt dat verzoekster verschillende opstoten heeft gehad die gepaard gingen met verwikkelingen met hospitalisaties tot gevolg. Zij heeft sinds haar aankomst in België jaarlijks minstens één crisis gehad, en dan moet er onmiddellijk medische bijstand zijn zoals hospitalisaties, bloedtransfusies enz. De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist gemotiveerd. Bovendien is de beslissing onzorgvuldig tot stand gekomen omdat er geen rekening gehouden is met essentiële inhoud van de voorgelegde medische attesten.

Tweede onderdeel

Volgens de eerste bestreden beslissing (in het medisch advies) is de behandeling voor verzoekster beschikbaar in Angola. Hiervoor verwijst men naar twee stukken. Bij lezing van de stukken blijkt het volgende:

1. Document BMA 3871. In dit stuk wordt aangegeven dat enkele van de geneesmiddelen die verzoekster dient te nemen beschikbaar zijn in Angola, maar uit datzelfde stuk blijkt ook dat er geen hematoloog beschikbaar is. Verzoekster heeft een bloedziekte en dient door een specialist te worden opgevolgd, zoals duidelijk blijkt uit de medische attesten van dr. B, hematoloog. Bovendien is de informatie verschaft door een privé-ziekenhuis, wat betekent ontoegankelijk voor verzoekster omwille van de hoge kosten. Verder wordt er ook niet vermeld of D-cure, Movicol, Amoxiciline en bloedtransfusies mogelijk/beschikbaar zijn, deze medicatie en behandelingen zijn voor verzoekster ook onontbeerlijk. Het is dus absoluut niet zeker dat al de medicatie die verzoekster nodig heeft aanwezig is.

2. Document uit de MedCOI databank stelt dat de behandeling mogelijk is maar dat er beperkingen zijn mbt human resources en infrastructuur. Het is dus best mogelijk dat verzoekster niet de juiste artsen, zoals een hematoloog kan raadplegen. Bijgevolg is het dus helemaal niet zeker dat de behandelingen van verzoekster toegankelijk zijn in haar thuisland.

De bestreden beslissing weigert ten onrechte te aanvaarden dat de ziekte een reëel risico vormt voor de fysieke integriteit van verzoekster. Bovendien schendt de bestreden beslissing het motiveringsbeginsel aangezien de motivering onjuist is en al zeker niet voldoende.

Derde onderdeel

De DVZ-arts is van oordeel dat er geen actuele medische contra-indicatie is om te reizen. De behandelende arts van verzoekster stelt dat het reizen met vliegtuig sikkkelcrises met kans op orgaanschade kan uitlokken en daarom medisch gezien wordt ontraden. Wanneer de DVZ-arts een ander oordeel heeft dan wat door een behandelend geneesheer-specialist wordt geattesteerd, moeten de motieven van de DVZ-arts des te concreter en pertinenter zijn. Een andersluidend oordeel van de adviserende DVZ-arts impliceert dat hij besluit dat de beoordeling van de gespecialiseerde arts onjuist is, dat deze gespecialiseerde arts zich vergiste. De DVZ-arts moet daarom duidelijk preciseren op welke gronden hij zich steunt voor zijn afwijkend oordeel, in dit geval waarom verzoekster wel kan reizen zonder risico op sikkkelcrises en orgaanschade. Zo niet is het beslissende advies van de DVZ-arts niet afdoende gemotiveerd. De DVZ-arts miskent het zorgvuldigheidsprincipe door geen bijkomend advies te winnen van een gespecialiseerd geneesheer (hier hematoloog) alvorens een door een gespecialiseerde arts voorgeschreven advies in vraag te stellen. (In die zin ook: RvV 26 november 2013, 114.457)."

2.1.2. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat in Angola behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd. Er werd in het advies van de ambtenaar-geneesheer rekening gehouden met de standaard medisch getuigschriften van 16 juli 2012, 28

september 2012, 10 januari 2013, 18 februari 2014 én de opname van april 2013. De ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat er geen recente verwickelingen, hospitalisaties of opstoten zijn. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk is, gezien het laatste standaard medisch getuigschrift dateert van april 2013.

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toe zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat uit de documenten/bronnen die de ambtenaar-geneesheer aanhaalt, niet blijkt dat alle noodzakelijke medicatie in Angola voorhanden is, noch dat deze voor de verzoekende partij betaalbaar is. De verzoekende partij besluit hieruit dat het allerminst zeker is dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de verzoekende partij actueel geen nood heeft aan een behandeling doch enkel aan opvolging, en dit blijkt volgens de ambtenaar-geneesheer mogelijk in Angola. De verzoekende partij toont niet aan dat zij actueel nood heeft aan een behandeling door een hematoloog.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij niet over de nodige financiële middelen zou beschikken, laat de Raad gelden dat verzoekende partij nalaat dit te staven aan de hand van objectieve gegevens. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de haar toegediende medicatie, hydroxycarbamide, gratis kan verkregen worden in het land van herkomst.

In een derde onderdeel stelt de verzoekende partij dat haar eigen arts het reizen heeft afgeraden, terwijl de ambtenaar-geneesheer besluit dat er geen contra-indicatie is. De ambtenaar-geneesheer zou onvoldoende motiveren waarom er geen sprake is van een contra-indicatie terwijl er een risico bestaat op sikkelcelanemie.

De ambtenaar-geneesheer motiveert dat er een verminderde zuurstof is op grote hoogten, maar dat een sikkelcelanemie niet geldt als een strikte contra-indicatie.

Ook de kritiek van verzoekende partij dat de ambtenaar-geneesheer het advies had moeten inwinnen van een specialist, kan niet worden aangenomen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat de ambtenaar-geneesheer dergelijk advies van een specialist zou moeten inwinnen, wanneer hij hiertoe zelf geen noodzaak ziet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom de aanvraag van verzoekende partij ongegrond werd verklaard. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat

verzoekende partij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“schending van artikel 3 EVRM. Een verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoekster, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter VW. ongegrond werd verklaard om bovenvermelde redenen, zonder dat de ingeroepen medische elementen juist en voldoende onderzocht werden schendt artikel 3 EVRM. Uit de motivering blijkt dat de administratie onvoldoende heeft onderzocht of de ziekte, ingeroepen door verzoekster, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekster is van oordeel dat de tweede bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt.”

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht. rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden a gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij dit bewijs niet levert.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat het door de verzoekende partij opgeworpen risico niet aanwezig is gezien de behandeling die de verzoekende partij nodig heeft, beschikbaar en toegankelijk is in Angola.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC